

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 września 2013r.
w sprawie P. S.,
zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego,
na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w S. z dnia 22 lipca 2013r., o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 maja 2013r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu
Rejonowego w M. z dnia 7 listopada 2012r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono skazanemu przyjęcia kasacji sporządzonej przez jego obrońcę z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy ustawy. Zażalenie na to zarządzenie wywiódł obrońca, zarzucając naruszenie art. 459 § 1 k.p.k. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego należało uznać za całkowicie bezzasadne. Wręcz jako niezrozumiały jawi się zarzut naruszenia art. 459 § 1 k.p.k., który to przepis określa rodzaje postanowień podlegających zaskarżeniu w drodze zażalenia. Skarżący wskazując na to uchybienie, podaje (notorycznie myląc formę zaskarżonej decyzji procesowej i pisząc wielokrotnie o postanowieniu), że

zaskarżone zarządzenie zamknęło drogę do wydania wyroku przez Sąd Najwyższy, pomimo istniejących poważnych wątpliwości natury prawnej. Nie zauważył on jednak, że od tego zarządzenia przysługuje zażalenie w innym trybie określonym w art. 530 § 3 k.p.k. Stąd trudno jest doszukiwać się naruszenia art. 459 § 1 k.p.k., w przypadku gdy zażalenie na zarządzenie zamykające drogę do wydania wyroku, co prawda w innym szczególnym trybie, ale przysługiwało i- co więcej- zostało przyjęte do rozpoznania. Skarżący poza tym nie wskazał, w jaki sposób przepis ten miałby zostać, w realiach niniejszej sprawy, naruszony.

Sąd Najwyższy pragnie zwrócić także uwagę, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego nie można traktować jako kolejnej instancji w sprawie. Stąd jej sformalizowany charakter przejawiający się katalogiem wymogów, których spełnienie umożliwia jej przyjęcie i rozpoznanie. Zgodnie z art. 523 § 2 i 4 k.p.k., kasację na korzyść skazanego można jedynie wnieść w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W niniejszej sprawie P. S. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tymczasem treść kasacji skarżącego, jak również uzasadnienia przedmiotowego zażalenia, ewidentnie świadczy o tym, że w zasadzie kwestionował on jedynie, pod pozorem naruszenia przepisów postępowania, elementy ustaleń faktycznych w sprawie (które same w sobie również nie mogą być podstawą zarzutów kasacyjnych), nie wskazując, na co słusznie zwrócono uwagę w zaskarżonym zarządzeniu, żadnych uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W związku z tym kasacja skarżącego nie spełniła wymogów koniecznych do jej przyjęcia i rozpoznania w świetle art. 523 k.p.k.

Mając na względzie powyższe, stwierdzić należy, że zaskarżone zarządzenie wydane zostało w sposób prawidłowy, skutkujący jego utrzymanie w mocy.